

PORTADA

EFE

Una herència enverinada

La desclassificació dels 50.000 folis del 'cas Gürtel' que encara hi havia sota secret sumarial ha evidenciat com era de nociva, per al Partit Popular, la trama capitanejada per Francisco Correa, que al País Valencià comptava amb Álvaro Pérez, 'el Bigotes' com a home fort. Uns personatges curiosos, ahora que malignes, que van enfilear-se a l'arbre del PP quan aquest partit, sota les ordres de José María Aznar, vivia els millors moments de la seua història. Mariano Rajoy, amb el seu característic estil contemporitzador, no ha fet sinó aguditzar els efectes del verí.

Deixebles d'Aznar, dimonis per a Rajoy

La trama corrupta 'Gürtel' va tenir com a doble centre d'operacions el País Valencià i la comunitat de Madrid. Els territoris governats per Francisco Camps i Esperanza Aguirre, deixebles d'Aznar, han estat l'Eldorado de Correa i companyia.

València i Madrid no sols tenen un "destí compartit", que és la manera com els dos governs autonòmics defineixen la sintonia i els seus projectes en comú: comparteixen exposicions, intercanvien obres de teatre, han fet pinya contra la llei del tabac, es disputen el dubtós honor de sufragar la

televisió pública més manipulada de tot l'estat espanyol, reclamen amb intensitat que s'enllestesca la gran velocitat entre ambdues capitals... "València, la platja de Madrid", es vanten ací. "La platja de València, a cinc quarts!", exclamen allà. I, en realitat, la connexió no és nova, sinó que ve de lluny. Pel cap

baix, des que Francisco Camps i Esperanza Aguirre en són els presidents. Val a dir que tots dos van ser designats per primera vegada candidats als respectius càrrecs l'any 2003, quan José María Aznar controlava cada full que es movia al carrer de Gènova de Madrid.

Elvira, germana de l'ex-president espanyol, coneixia Francisco Correa, i gràcies a això aquest va penetrar a l'entorn –i més endavant al moll de l'os– del PP. Els primers serveis al partit de la gaviña, Correa els va fer a mitjan anys 90, quan els conservadors tenien a tocar la presidència del govern espanyol i la de la majoria de comunitats. L'empresa de Correa tenia fil directe amb qui n'era secretari general, Francisco Álvarez-Cascos. Organitzava tot d'actes del PP i de la branca juvenil del partit, Noves Generacions, i temps a venir també facturarà treballs dependents del govern de l'estat, com per exemple, segons que ha reconegut, "un muntatge espectacular que vam fer a Barajas, que ens havia encarregat Aena i que va pagar Dragados".

En efecte, les declaracions de Correa davant la justícia que ara han deixat de ser sota secret sumarial ens mostren una persona que, més enllà del seu *savoir faire* per a tractar amb segons qui, va tenir la sort de coincidir amb el moment històric més dolç del PP, l'antiga AP: "I el xiquet que hi havia a Noves Generacions, doncs a la fi arribà a alcalde, i l'altre se n'anà no sé on, i l'altre es casà amb la filla del president", va explicar Correa al jutge. És clar, doncs, que ell –i la seua colla de col·laboradors– havia de ser present a l'enllaç matrimonial d'Alejandro Agag amb la filla d'Aznar, el setembre del 2002 a El Escorial.

Contacte Bárcenas. De fet, Correa ha reconegut que fins i tot viatjà fora de l'estat espanyol amb José María Aznar. Viatges d'estat, no pas de plaer, i gràcies a la mediació del gerent del PP, Luis Bárcenas, futur tresorer del partit. En el moment de tancar aquesta edició, Bárcenas encara és senador per Cantàbria, per bé que ha demanat la baixa temporal del partit i ha abandonat per sempre més les tasques de tresorer que va deixar transitòriament el mes de juliol, quan fou encausat pel Tribunal Suprem. La inacció de Mariano Rajoy durant l'any i dos mesos que fa que dura el serial *Gürtel* ha fet que Bárcenas només cedira voluntàriament el seu despatx a Madrid la setmana passada, quan l'obertura del sumari va deixar al descobert suborns de la trama per un valor global d'1,3 milions d'euros. El partit, fins ara, també li ha pagat la defensa processal.

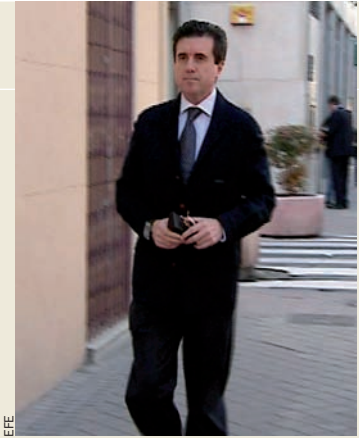
És aquesta contemporització de Rajoy allò que desconcerta tant al si del PP. És sabut que el gallec va tallar el tub que transferia diners del partit a les empreses de Correa només de prendre possessió del despatx de president. Ni el presumpte cap de la trama ni tampoc qui havia estat secretari d'organització del PP gallec i després mà dreta de Correa mateix, Pablo Crespo, no li despertaven confiança. Tampoc no el calmava gaire la presència, a l'entramat en qüestió, de José Ramón Blanco Balín, que –subrepticiament– era l'encarregat de netejar a l'exterior el capital recaptat de manera il·legal per la trama. Blanco, bon amic d'Aznar, accedí per aquesta via, el 1996, al consell d'administració de Repsol-YPF, empresa de què el 2000

Matas paga la fiança

Tres milions d'euros arreplegats en menys d'una setmana. 24 hores abans que s'exhaurís el termini fixat, Jaume Matas pagà la fiança astronòmica que li havia imposat el jutge José Castro, instructor del cas en el qual l'ex-president balear és acusat de tretze delictes relacionats amb corrupció. Els diners arribaren a parts iguals de la Caixa d'Arquitectes Societat Cooperativa de Crèdit i del Banc de València: 1,5 milions de cada entitat. Així, Matas quedà en llibertat sota fiança, per bé que amb mobilitat reduïda, atès que el jutge també li retirà el passaport, amb l'obligació de presentar-se davant la justícia cada quinze dies. Després de declarar davant el jutge i abans de saber la fiança, Matas havia anat a Madrid, on resideix amb la seva família: l'esposa, Maite Areal –també encausada–, i dos fills.

En una entrevista concedida a IB3-TV, Matas reclamà la presumpció d'innocència per a ell i per a qualsevol altra persona en les mateixes circumstàncies: "No vull ni més ni manco que cap altre." Insistí en la seva innocència –"no hi ha acusació provada"– i de la fiança digué que era "desproporcionada" i "injusta" perquè, entre més coses, "m'ha causat uns danys irreparables". L'ex-president balear explicà que "m'he quedat sense feina. No és tan sols això de la fiança, és que jo treballava; a això em dedicava [als Estats Units], a treballar amb un molt bon contracte en una companyia americana" que ara ha perdut, perquè el jutge li ha prohibit de sortir del territori de l'estat i consegüentment no pot tornar als Estats Units on residia des del setembre de l'any 2007.

M. Payeras

Jaume Matas a Madrid, el 7 d'abril, quan s'adreçava a pagar la fiança.

fou nomenat vice-president. Malgrat tot, Rajoy no ha estat igualment sever a l'hora de partir peres amb Bárcenas, i ha optat pel silenci monacal –com Camps–, quan el *cas Gürtel* ha pres volada.

Més personalitats del PP participaren en la neteja de capital a paradisos fiscals. Per exemple, l'ex-alcalde de Boadilla del Monte (Madrid) Arturo González Panero i l'eurodiputat fins el 2009 Gerardo Galeote, que presumptament van fer servir societats intermèdies per tal de desviar-hi els fons. La contundència de Rajoy, però, ha estat minsa. El cas de Jesús Merino, diputat al Congrés per Segòvia i ex-vice-president de la Junta de Castella-Lleó, n'és una bona mostra: al sumari, el seu nom apareix com a receptor de 240.000 euros en negre, motiu pel qual fa mesos que el van imputar per presumpte suborn. Igual com ha passat amb Bárcenas, Rajoy s'ha estimat més practicar el *laissez passer*, sobretot en

vista d'unes enquestes amables en què ni ell ni el PP no s'enlairen tant com caldria –potser, precisament, per aquesta resposta tímida a *Gürtel*, que acumula una vuitantena d'encausats– però en què la crisi resulta molt més determinant.

Distanciament de Camps. L'únic moviment intern propiciat per Rajoy, tot i que tàcit, ha estat el distanciament de Francisco Camps. Una llunyania calculada, però no conjuntural. A ulls de Rajoy, Camps mai no tornarà a ser aquell líder autonòmic mirall de tot-hom, aquella persona de fiar. En esclatar *Gürtel*, Rajoy s'hi mostrà enèrgic, defensà Camps de totes passades, amb un clímax ben concret: el 2 de juny del 2009, a la plaça de bous de València, li va dir davant 15.000 persones allò de "crec en tu, en allò que fas. Moltes vegades t'he vist actuar. La immensa majoria dels espanyols creuen en tu i jo

Álvaro Pérez i l'esposa de Francisco Correa –qui apareix a la imatge central–, a la boda de la filla de José María Aznar, el 2002. A la dreta, el senador i ex-tresorer del PP, Luis Bárcenas, en audiència reial.

sempre seré al teu darrere, o al davant o al costat, tant hi fa, però vull que ho sàpigas tothom”.

Ara la relació és tan freda que, fins que va tornar per les falles, feia mesos que Rajoy no trepitjava València. I aleshores, a la jornada “Més ocupació” organitzada pel PP a Fira València, quan Camps va mirar d’acostar-hi posicions –“president, milions de valencians i d’espanyols només esperen que tu comences a liderar aquesta gran nació. Tindràs l’estima de tot un poble darrere teu. En actes com aquest o a qualsevol racó d’Espanya. Serà allò més emo-

El distanciament entre Camps i Rajoy, qui fins i tot va amenaçar de destituir-lo, és gran

cionant que ningú mai no puga viure: l’esperança de tot un poble darrere d’un gran líder com tu. Nosaltres, els teus companys, humilment, des del lloc que ens correspon, t’ajudarem perquè t’estimem i perquè sabem que ets el millor. I no ho diuen sols els militants del PP, sinó tota una nació esperançada. Ens tens al teu costat, com sempre, perquè és un luxe ser al costat teu”–, Rajoy va ser tan gèlid que va limitar-se a dir-li “gràcies, Paco”, en eixir a la trona.

La pinça Rajoy-Camps perquè Aguirre no pugnera per la presidència del PP a l’àmbit estatal és història, doncs. Les sospites sobre un possible finança-

ment il·legal del partit al País Valencià no han fet sinó agreujar-se, ara que el sumari del Tribunal Superior madrileny ja no és sota secret. El jutge Antonio Pedreira hi ha aportat l’informe de la brigada contra la neteja de capital de la policia espanyola en què es detalla, fil per randa, la manera com sis empreses que habitualment són contractades per la Generalitat feien donacions al PP mitjançant el pagament d’actes polítics d’aquesta formació. És per això que Rajoy ja no diu allò de “ningú no es complica la vida per quatre vestits”, una frase que era el seu escut davant les primeres acusacions contra Camps emanades del *cas Gürtel*.

La revelació dels 50.000 folis que fins ara no s’havien fet públics també apunta a un presumpte finançament il·legal del PP madrileny, encara que Aguirre, *ipso facto*, ha negat la major. Curiosament, la *lideresa* sí que va prendre mesures disciplinàries radicals contra aquells càrrecs del partit –consellers, alcaldes i regidors– esquitxats per *Gürtel*. Un *modus operandi* diametralment oposat al de Camps, un altre amant de no adoptar cap mesura dràstica fins que el temps no ho faça del tot inevitable. Val la pena de recordar, en aquest sentit, que no destituí el secretari general del PP valencià, Ricardo Costa, quan la direcció estatal del partit ja el considerava foragitat. Fou, llàgrimes de Costa incloses, el distanciament definitiu entre Camps i Rajoy. Va ser quan Rajoy va haver de dir a Camps per telèfon que, si no fulminava Costa, hauria de ser ell mateix, qui els destituïra tots dos.

Victor Maceda

Álvaro Pérez, *el Bigotes*, l’enviat especial de Francisco Correa al País Valencià, no va dubtar gens, a l’hora d’instal·lar-se al cap i casal. El despatx d’Orange Market, el va situar al número 18 del carrer de Colom, el més car i comercial de la ciutat. I casa seua, allà on residí amb l’ex-*mamachicho* i futura col·laboradora de Canal 9 Noemí Ramal, fou un pis luxós a la plaça de la Porta de la Mar, a 400 metres escassos de l’oficina. No obstant això, *Alvarito* solia estalviar-se la passejada i hi anava amb la seua moto Can Am Spyder de color groc, valorada en prop de 20.000 euros. Com que provenia de Madrid i sovintejava Barcelona –d’on és Ramal i on batejaren, el cap de setmana següent d’esclatar *Gürtel*, la seua primera filla–, a Pérez, València li semblava una ciutat petita, molt *controlable*. El seu caràcter extravertit i acaramel·lat, el seu interès a quedar bé amb tothom, a ser generós fins a l’extrem, són factors que el van ajudar a penetrar –com ganivet a la margarina– als centres de poder valencians.

Si Pérez haguera ideat al seu cap un lloc on fer-se gran, on créixer empresarialment i enriquir-se a bastament, aquell indret s’hauria assemblet força al País Valencià que dissenyà un altre amant del luxe, Eduardo Zaplana, i, sobretot, al País Valencià que ha fomentat encara més Francisco Camps, *el Curita* –malnom amb què Pérez es refereix al president la Generalitat que va obrir-li de bat a bat les portes de Palau.

Visita del papa, gran premi anual de fórmula 1 –gràcies a la mediació del gendre d’Aznar, Alejandro Agag, i amb un xantatge èpic en què el magnat d’aquest circ, Bernie Ecclestone, va subjugar la celebració de l’esdeveniment a la victòria de Camps el 2007–, plans d’actuació integrada (PAI) a dojo –amb vora un milió de nous habitatges previstos–, molts diners esmerçats a la promoció del turisme, una televisió pública absolutament allunyada de la neutralitat i tan endeutada que, si fora privada, faria temps que hauria fet fallida... Era arribar i moldre, només calia clavar el ganivet al pot de margarina.

El tom 60 del sumari *Gürtel* que va deixar de restar sota secret la setmana passada torna a demostrar la promiscuïtat de contractes que tant el PP valencià com la Generalitat presidida per Camps